

Ferdinando Carullis harmonilære ved Jens Overbye

Guitaren blev sammen med borgerskabets opblomstring i begyndelsen af 1800-tallet uhyre populær. I dag kender vi en stor mængde guitarvirtuoser, som frem til omkring 1830 høstede store triumfer i Europas kulturelle centre, men det var blot een side af successen. En anden side var den meget store mængde guitarskoler, som blev udgivet i perioden, for især borgerskabets fruer ville selv spille.

Mange af skolerne henvendte sig til den glade amatør, der gerne ville deltage i let sammenspil og akkompagnere sig selv eller andre til sang; eller blive i stand til at spille lettere solostykker, så skolernes ambitioner var netop at bibringe "eleven" disse færdigheder ved selvstudium.

Netop dette pædagogiske virke har betydet, at guitarister og komponister som Matteo Carcassis og Ferdinando Carullis navne fortsat er kendte mens deres koncertværker, desværre, er gledet i baggrunden.

Carulli udgav omkring 1810 en guitarskole, som stadig er i brug og i løbet af de følgende årtier udvidede han den til et forholdsvis omfattende værk. Carcassis skole er, så at sige, skåret over samme læst, og de to skoler fremstår i dag som nogle meget fornemme repræsentanter for tidens "gør-det-selv" guitarskoler.

At Carulli var en alsidig musiker og pædagog viser to andre skoler tydeligt; en skole i solfege (hørelære) og nærværende skole i harmonilære for guitar.

Guitarskoler fra perioden har som mål også at give eleven nogle værktøjer udi akkompagnementets ædle kunst, men i Carullis harmonilære, tager komponisten skridtet fuldt ud.

Selvom skolen udkom i 1825, befinder vi os stadig tæt på generalbassens dage, hvor kunsten bestod i at realisere en baslinie forsynet med nogle becifringer, men Carulli går til opgaven som sin tids musiker med funktionsharmonikken og noderne som redskab.

Bogens første del går ud på, at præsentere den grundlæggende musikteori med en lang række eksempler, dernæst er der et antal lette øvelser i at sætte akkompagnement på en melodi, hvorefter et stort afsnit præsenterer en række satser - arier - som Carulli har arrangeret for guitar og sidst præsenterer Carulli en række satser, hvor han bagefter viser sit forslag til harmonisering af disse. På den måde kan de opfattes som en række "eksamensopgaver".

På den måde er Carullis bog både en skole i harmonilære og en skole i arrangement eller transkription, om man vil.